

Posudek vedoucího práce k diplomové práci

autora Václava Turka
na téma **Opatrovnictví**

Diplomová práce byla v souladu s pokynem děkana č. 23D/2011 ze dne 2. 8. 2011, kterým se stanoví postup při ověřování originality vysokoškolské kvalifikační práce, prověřena antiplagiátorským programem THESES, který vykázal shodu diplomové práce s jinými díly v rozsahu 0 %.

Diplomová práce sestává ze čtrnácti kapitol včetně úvodu, závěru a cizojazyčného resumé. Vedoucí práce nepovažuje takovéto množství kapitol za úplně vhodné a má za to, že se dalo nalézt přehlednější členění. Pokud si autor v úvodu stanovil za cíl přehledný a strukturovaný popis problematiky, při zpracování se mu nepovedlo tohoto cíle ani zdaleka dosáhnout. Autor se pokusil práci obohatit zařazením tabulek, grafu a výstupu z rozhovoru se starostkou, což lze hodnotit kladně. Pokud jde o rozsah, předkládaná práce naplňuje minimálně stanovený rozsah. Autor však zbytečně natahuje text vkládáním mezer mezi odstavce, což vedoucí práce nepovažuje za vhodné.

Když už byl zmíněn úvod, je třeba poukázat na to, že již na první straně skutečného textu (str. 1) se vyskytují minimálně tři pravopisné nepřesnosti či překlepy (vlastní silami, organizacích zabývajících se, až po právní úpravou), takže vstupní dojem je mimořádně rozpačitý.

Je samozřejmě pochopitelné, že se autor snažil předložit čtenáři obecný občanskoprávní základ týkající se právní osobnosti a svéprávnosti a jejího omezení, nicméně způsob, jakým tak učinil, nelze považovat za uspokojivý. Kupříkladu upřesnění odkazující na encyklopedickou literaturu v poznámce pod čarou č. 5 vnímá vedoucí práce téměř jako laické, když k tématu existuje celá řada odbornějších, relevantnějších a uznávanějších zdrojů.

Práce je doplněna standardním seznamem použité literatury, který odpovídá formálním požadavkům. Autor se snažil využít pestré zdroje. Autor avizoval, že bude vycházet z platné právní úpravy, do které však poněkud překvapivě zařazuje i komentáře (?). Již v úvodu práce autor avizoval, že bude pracovat s rozhodnutími soudů. Dle mínění vedoucího práce se však tuto vizi autorovi příliš naplnit nepodařilo. Byť nejsou soudní judikáty v konkrétní kauze v českém právním prostředí pramenem práva, mají svůj nesporný význam a práce s nimi by měla být pro každého právníka naprosto běžnou rutinou. Autor s judikaturou nějakým způsobem pracuje, avšak způsobem nepřilíš přesvědčivým. Až na jednu výjimku v poznámce pod čarou č. 145 se práce s judikaturou objevuje až ve dvanácté kapitole týkající se kazuistik. Zde autor nějakým způsobem popisuje judikatorně řešené kauzy, ale nijak je nezobecňuje, vzájemně neprovazuje, nehodnotí, zkrátka s nimi nepracuje. Vedoucí práce by považoval za šťastnější, kdyby bylo s judikaturou pracováno průběžně v celém textu práce a ve vhodných pasážích by judikatura byla využita pro doplnění obecného výkladu.

Pokud jde o poznámkový aparát v práci využitý, ten svým rozsahem odpovídá rozsahu a charakteru práce. Nicméně kvalita práce autora s poznámkovým aparátem je diskutabilní. Je běžné, že poznámky pod čarou se používají pro citaci konkrétního úryvku textu jiného autora. Pokud však vedoucí práce ověřoval, zda tomu tak v případě předkládané práce je, dospěl k závěru, že nikoli. Zejména v případě tzv. Beckova šedého

komentáře k občanskému zákoníku není snad ani jednou citován konkrétní autentický text, ale vždy jej autor nějakým způsobem parafrázuje, zjednodušuje či vyhodnocuje. První dojem ale působí tak, že by se mělo jednat o převzatou myšlenku. Dalším nešvarem je to, že poznámka pod čarou neúměrně často pouze odkazuje na autentický zákonný text.

Jak se dalo usuzovat z trendu nastoleného v úvodu, předkládaná práce obsahuje naprosto neakceptovatelné množství gramatických chyb, překlepů, chyb v interpunkci apod. Vzhledem k tomu, že míra výskytu je naprosto překvapující, je zjevné, že autor zcela rezignoval na závěrečnou korekturu textu.

Autor se ne vždy vyjadřuje právním jazykem a volí volnější formu, což by nemusel být takový problém, pokud by práci četl třeba laik. Větší problém je to, že je volena popisná a mnohdy velmi kostrbatá forma. Autor vše popisuje jako jasné věci, vůbec se nesnaží hledat sporná místa, a už vůbec ne je vyhodnocovat. Z tohoto úhlu pohledu lze předkládanou práci považovat do značné míry jako kompilát z děl jiných autorů, bohužel však kompilát nepřilíš vydařený a neobohacující.

Z obsahového hlediska měla být práce vymezena autorem zvoleným tématem "Opatrovnictví". Autor nejprve řeší modely a funkce opatrovnictví a jeho vznik a zánik, pokračuje přes druhy opatrovníků a osobu opatrovníka k opatrovnické radě, samostatné kapitoly věnuje opatrovnictví osob s duševní poruchou a mladistvých. Z tohoto úhlu pohledu se autor drží zvoleného tématu. Ve své podstatě i autor vnímá a do své práce zapracovává zákonnou systematiku předmětných ustanovení.

U diplomové práce se očekává, že uchazeč překročí národní rámec, což bylo splněno pojednáním o mezinárodněprávních dokumentech v kapitole čtvrté. Dále se však od diplomanta očekává samostatné vlastní uvažování, pokud možno kritické, a v ideálním případě také úvahy de lege ferenda – to vše ovšem pohříchu absentuje.

U ústní obhajoby by se autor mohl mimo jiné zaměřit na následující otázky:

- 1) Jaké jsou předpoklady omezení svéprávnosti?
- 2) Jaké jsou základní povinnosti opatrovníka.
- 3) Zabýval se otázkou opatrovnictví někdy Ústavní soud?
- 4) Jaký je rozdíl mezi zákonným zastoupením a opatrovnictvím? Co je naopak pro tyto instituty shodné?

Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem doporučuje Vedoucí práce posuzovanou diplomovou práci k obhajobě, a to předběžně jako dobrou, a to jen při nadstandardním výkonu diplomanta u ústní obhajoby.

V Plzni dne 29.4.2021

JUDr. Radek Spurný